

На малкиятъ Пенча отъ денъ на день се харесвадо цигулката: затова той искаше самъ да свири училищнитъ пѣсни. Единъ день, когато баща му свирѣлъ въ стаята разни пѣсни, той се исправилъ прѣдъ него и внимавалъ добръ какъ си движелъ прѣститѣ и лажкѣтъ. Когато захваналъ да свири училищната пѣсень „Очици“, Пенчо извикалъ: „Тате, стой! Моляхъ ти се, дай ми да извирѣхъ самъ тази пѣсень, защото я обичамъ много!“ Баща му го послушалъ и му далъ цигулката си.

Пенчо уловилъ цигулката като старъ цигуларъ! Навелъ главата си малко на дѣво, допрѣлъ лажка о струнитѣ (кордитѣ) на цигулката и чикалъ съ петърпѣвние командата на баща си: „едно, два, три!“ Баща му изрекълъ командата и напѣвъ Пенчо при думата „четире“ започналъ да свири съ всичката си сила. Но какво чудо за Пенча! Въвѣето да се чуватъ сладки гласове отъ свирението му, цигулката захванала да издава едни много смѣшни гласове. Единъ нѣтъ тя скрибуцала като ненамазана вода, други нѣтъ миувала като котка, а трети нѣтъ ржмжелъ ежидо като нѣкое сѣрпнго куче. Всички, които били въ стаята, започнали да се смѣятъ на малкия цигуларъ. Той се засрамилъ и подалъ цигулката на баща си.

Баща му поелъ цигулката и започналъ да свири, пѣсничката, която искаше да свири Пенчо. Като я извирилъ, Пенчо го попиталъ: — Тате, защо въ моитѣ ржци цигулката не издава сладки гласове, ами смѣшни?

— Защото не знаешъ да свиришъ, отговорилъ баща му.

— А какъ можъ да се науча да свирѣхъ, като тебе искусство?

— Това е много лесно, отговорилъ баща му. Ще ти купя една малка цигулка съ малкъ лажкъ; ще те учя най-напрѣдъ какъ да държишъ цигулката и лажкѣтъ; после ще те науча и какъ да движашъ лажка по кордитѣ и така за нѣколко врѣме ще станешъ и ти като мене искусство цигуларъ.